

Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (seitsmes koda laiendatud koosseisus)

3. märts 2021*

Avalik teenistus – Ametnikud – Edutamine – Kvalifitseerimismenetlus – Koolituskavas osalema lubatud ametnike lõplikust nimekirjast väljajätmine – Personalieeskirjade artikkel 45a – Tühistamishagi – Edastamine tähtkirjaga – Personalieeskirjade artikkel 26 – Tähitud postisaadetus, mille saaja jätab välja võtmata – Hagi esitamise tähtaja algus – Vastuvõetavus – Põhjendamiskohustus – Õigus olla ära kuulatud – Hea halduse põhimõte – Proportsionaalsus – Keeltekasutuse kord

Kohtuasjas T-723/18,

João Miguel Barata, elukoht Evere (Belgia), esindajad: advokaadid G. Pandey, D. Rovetta ja V. Villante,

hageja,

versus

Euroopa Parlament, esindajad: J. Steele ja I. Terwinghe,

kostja,

mille ese on ELTL artikli 270 alusel esitatud nõue tühistada nii 23. juuli 2018. aasta otsus, 7. detsembri 2017. aasta akt, 21. detsembri 2017. aasta akt, 1. märtsi 2018. aasta kiri ja 22. märtsi 2018. aasta kiri, mis puudutavad hageja kandideerimisavaldust 2017. aasta kvalifitseerimismenetluses, kui ka 22. septembri 2017. aasta sisekonkursi teadaanne,

ÜLDKOHUS (seitsmes koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: koja president R. da Silva Passos, kohtunikud V. Valančius, I. Reine, L. Truchot ja M. Sampaol Pucurull (ettekandja),

kohtusekretär: ametnik P. Cullen,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 1. juuli 2020. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

Vaidluse taust

- 1 Euroopa Parlament avaldas 22. septembril 2017 kandideerimiskutse (edaspidi „konkursiteade“) 2017. aasta kvalifitseerimismenetluses osalemiseks, et valida välja AST tegevusüksuse ametnikud, keda saab nimetada AD tegevusüksuse ametikohtadele. Hageja João Miguel Barata, kes on parlamendi ametnik, esitas oma kandideerimisavalduse 27. septembril 2017.
- 2 Ametisse nimetav asutus lükkas selle avalduse 7. detsembril 2017 vastuvõetamatuse tõttu tagasi, sest sellel puudus nõutav lisade loetelu (edaspidi „7. detsembri 2017. aasta akt“).
- 3 Hageja esitas 13. detsembril 2017 taotluse, et tema kandideerimistoimik uuesti läbi vaadataks.
- 4 21. detsembril 2017 jättis ametisse nimetav asutus 7. detsembri 2017. aasta akti muutmata (edaspidi „21. detsembri 2017. aasta akt“).
- 5 Hageja esitas 2. veebruaril 2018 Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad“) artikli 90 lõike 2 alusel kaebuse.
- 6 Ametisse nimetav asutus kordas 1. märtsi 2018. aasta kirjas (edaspidi „1. märtsi 2018. aasta kiri“), et hagejal ei lubata osaleda 2017. aasta kvalifitseerimismenetluses, ja teavitas samas hagejat võimalusest esitada kaebus kvalifitseerimismenetluse ühiskomiteele (edaspidi „COPAC“).
- 7 Hageja esitas COPAC-le kaebuse 8. märtsil 2018.
- 8 COPAC andis 22. märtsil 2018 hagejale teada, et oli andnud ametisse nimetavale asutusele soovitusel kaebus rahuldamata jätta (edaspidi „22. märtsi 2018. aasta kiri“).
- 9 Ametisse nimetav asutus jättis 28. märtsil 2018 hageja kandideerimisavalduse rahuldamata jätmise otsuse muutmata.
- 10 Hageja esitas 28. märtsi 2018. aasta otsuse peale 13. aprillil 2018 kaebuse.
- 11 Parlament avaldas valituks osutunud kandidaatide nimekirja 16. aprillil 2018.
- 12 Ametisse nimetav asutus jättis hageja kaebused 23. juulil 2018 rahuldamata ega muutnud oma otsust mitte lubada hagejal osaleda kvalifitseerimismenetluses, milles valitakse välja ametnikud, keda saab nimetada AD tegevusüksuse ametikohtadele (edaspidi „23. juuli 2018. aasta otsus“). Parlament saatis selle otsuse väljastusteatega tähtkirjaga hageja elukohta. Belgia postiasutus toimetab kirja 25. juulil 2018 hageja elukohta ja kuna hageja seal ei viibinud, jättis ta sinna tähtkirja kohta teate. Kuna hageja kirjale järele ei läinud, saatis Belgia postiteenistus selle 9. augustil 2018 parlamendile tagasi.
- 13 Parlament saatis 28. augustil 2018 hagejale e-kirja, mille manuses oli 23. juuli 2018. aasta otsus.

Menetlus ja poolte nõuded

- 14 Hageja esitas käesoleva menetluse algatamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 7. detsembril 2018.
- 15 Kostja vastus, repliik ja vasturepliik saabusid Üldkohtu kantseleisse vastavalt 25. veebruaril, 25. aprillil ja 7. juunil 2019.

- 16 Hageja esitas 9. juulil 2019 taotluse kohtuistungi korraldamiseks suuliste seisukohtade ärakuulamiseks.
- 17 Kuna Üldkohtu koosseisu muudeti 18. oktoobri 2019. aasta otsusega, määras Üldkohtu president kodukorra artikli 27 lõike 3 alusel kohtuasja uuele ettekandja-kohtunikule, kes kuulub seitsmendasse kotta.
- 18 Seitsmenda koja ettepanekul otsustas Üldkohus 6. detsembril 2019 kodukorra artikli 28 alusel suunata kohtuasja laiendatud koosseisule.
- 19 Ettekandja-kohtuniku (seitsmes koda laiendatud koosseisus) ettekande alusel otsustas Üldkohus avada menetluse suulise osa ning esitas menetlust korraldavate meetmete raames Üldkohtu kodukorra artikli 89 alusel pooltele kirjalikke küsimusi. Pooled vastasid nendele küsimustele määratud tähtaja jooksul. Kohtuistung, mis pidi toimuma 2. aprillil 2020, lükati edasi 1. juulile 2020.
- 20 Hageja palub Üldkohtul:
- tühistada 23. juuli 2018. aasta otsus, 7. detsembri 2017. aasta akt ja 21. detsembri 2017. aasta akt, 1. märtsi 2018. aasta kiri, 22. märtsi 2018. aasta kiri ja konkursiteade¹;
 - mõista kohtukulud välja parlamendilt.
- 21 Parlament palub Üldkohtul:
- jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;
 - teise võimalusena jätta hagi põhjendamatus tõttu rahuldamata ja
 - mõista kõik kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

Vastuvõetavus

- 22 Parlament esitab kaks vastuvõetamatuse väidet, millest esimese kohaselt on hagi esitatud hilinenult ja teise kohaselt ei ole hagiavaldus kooskõlas kodukorra artikli 76 punktiga d.

Väide, et hagi on esitatud hilinenult

- 23 Parlament väidab, et hagi on vastuvõetamatu, sest see on esitatud hilinenult. Ta selgitab, et edastas 23. juuli 2018. aasta otsuse hagejale väljastusteatega tähtkirjaga. Belgia postiteenistus toimetab kirja 25. juulil 2018 hageja elukohta Brüsselis (Belgia) ja kuna hageja seal ei viibinud, jättis ta sinna tähtkirja kohta teate. Kuna hageja ei läinud kirjale järele enne postiteenuse osutaja poolt postisaadetise säilitamise seadusjärgse tähtaja möödumist ehk 9. augustit 2018, hakkas hagi esitamise tähtaeg kulgema sellest kuupäevast alates ja lõppes 19. novembril 2018. Seega on 7. detsembril 2018 saabunud hagi esitatud hilinenult.

¹ Punktis 1 osutatud lühinimi.

- 24 Hageja väidab, et 23. juuli 2018. aasta otsusest posti teel teada andmine ei olnud nõuetekohane ja tema sai sellest otsusest teada alles siis, kui parlament edastas talle selle e-kirjaga 28. augustil 2018. Tema väitel hakkas hagi esitamise tähtaeg kulgema alles sellest kuupäevast alates, mistõttu ei ole hagi esitatud hilinenult.
- 25 Olgu märgitud, et personalieeskirjade artikli 25 teises lõigus on ette nähtud, et „[i]gast [...] personalieeskirjade kohaselt tehtud konkreetsest otsusest teatatakse kohe kirjalikult asjaomasele töötajale“. Kuna selles sättes ei ole täpsustatud, millis(t)el viisi(de)l peab konkreetsest otsusest „kirjalikult“ teatama, tuleb seda sätet tõlgendada nii, et administratsioonil on selleks erinevad võimalused, sealhulgas võib ta seda teha elektrooniliselt (vt selle kohta 29. novembri 2018. aasta kohtuotsus WL vs. ERCEA, T-493/17, ei avaldata, EU:T:2018:852, punkt 54).
- 26 Elektrooniline edastamine ei ole aga ainus võimalus haldusotsustest teada anda. Administratsioon võib saata ka tähtitud postisaadetise koos väljastusteatega: see võimalus on sõnaselgelt ette nähtud personalieeskirjade artikli 26 kolmandas lõigus, milles on sätestatud, et „[a]metnik tõendab iga talle edastatud dokumendi kättesaamist oma allkirjaga, või siis edastatakse dokument tähtkirja teel viimasel aadressil, mille ametnik on teatanud“. Kuna väljastusteatega tähtkiri pakub nii ametnikule kui ka administratsioonile konkreetseid tagatisi, loetakse seda edastusmoodust usaldusväärseks teada andmise viisiks (vt selle kohta 29. novembri 2018. aasta kohtuotsus WL vs. ERCEA, T-493/17, ei avaldata, EU:T:2018:852, punkt 61).
- 27 Neist asjaoludest tuleneb, et kuna personalieeskirjad ei ole seadnud erinevaid mõeldavaid viise – nagu elektrooniline edastamine või väljastusteatega tähtkiri – tähtsuse järjekorda, on administratsioonil põhimõtteliselt vabadus valida viis, mida ta juhtumi asjaolusid arvestades peab kaebuse tagasilükkamise otsuse edastamiseks kõige sobivamaks.
- 28 Peale selle tuleb silmas pidada, et personalieeskirjade artikli 91 lõikes 3 on ette nähtud, et kaebus tuleb esitada kolme kuu jooksul alates kaebust käsitlevast otsusest teatamise kuupäevast. Üldkohtu kodukorra artiklis 60 on kirjas, et „[m]enetlustähtaegu pikendatakse seoses suurte vahemaadega kümne päeva võrra“.
- 29 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on personalieeskirjade artiklites 90 ja 91 ette nähtud kaebuse ja hagi esitamise tähtajad kehtestatud avalikes huvides ning pooled ja kohus – kelle ülesanne on ka omal algatusel kontrollida, kas nendest on kinni peetud – ei saa neid muuta. Need tähtajad vastavad õiguskindluse nõudele ning vajadusele hoida õigusemõistmise käigus ära diskrimineerimine või meelevaldne kohtlemine (7. juuli 1971. aasta kohtuotsus Müllers vs. EMSK, 79/70, EU:C:1971:79, punkt 18, ja 29. juuni 2000. aasta kohtuotsus Politi vs. ETF, C-154/99 P, EU:C:2000:354, punkt 15).
- 30 Pool, kes tugineb sellele, et hagi on esitatud liiga hilja, on kohustatud tõendama, mis kuupäevast hagi esitamise tähtaeg kulgema hakkas (17. juuli 2008. aasta kohtuotsus Athinaiki Techniki vs. komisjon, C-521/06 P, EU:C:2008:422, punkt 70; vt selle kohta 5. juuni 1980. aasta kohtuotsus Belfiore vs. komisjon, 108/79, EU:C:1980:146, punkt 7, ja 29. novembri 2018. aasta kohtuotsus WL vs. ERCEA, T-493/17, ei avaldata, EU:C:2018:852, punkt 59).
- 31 ELTL artikli 270 alusel esitatud avaliku teenistuse valdkonna hagide kohta tuleneb kohtupraktikast veel, et selleks, et otsus oleks personalieeskirjade sätete mõttes nõuetekohaselt teatavaks tehtud, ei pea sellest mitte ainult olema aadressaadile teatatud, vaid aadressaadil peab olema olnud võimalik selle sisuga tegelikult tutvuda (vt selle kohta 15. juuni 1976. aasta kohtuotsus Jänsch vs. komisjon, 5/76, EU:C:1976:92, punkt 10, ja 29. novembri 2018. aasta kohtuotsus WL vs. ERCEA, T-493/17, ei avaldata, EU:C:2018:852, punkt 57).
- 32 Ühtlasi tuleb arvesse võtta, et ELTL artikli 263 kuuenda lõigu ja artikli 297 lõike 2 kolmanda lõigu kohaselt tuleb tühistamishagi korral, juhul kui vaidlusaluses aktis on märgitud aadressaat, hagi esitamise tähtaja kulgema hakkamise aja kindlakstegemisel lähtuda akti teatavakstegemise kuupäevast.

- Otsusest on nõuetekohaselt teatatud, kui see on adressaadile teatavaks tehtud ja viimasel on olnud võimalus sellega tutvuda. Viimati nimetatud tingimuse kohta on Euroopa Kohus leidnud, et see on täidetud, kui adressaadile on antud võimalus tutvuda otsuse sisu ja selle aluseks olevate põhjendustega (21. märtsi 2019. aasta kohtuotsus *Eco-Bat Technologies jt vs. komisjon*, C-312/18 P, ei avaldata, EU:C:2019:235, punktid 25 ja 26).
- 33 Käesoleval juhul on selge, et hageja sai 23. juuli 2018. aasta otsuse sisust teada alles siis, kui parlament edastas talle selle e-kirjaga 28. augustil 2018. Seega, põhimõtteliselt tuleb hagi esitamise tähtaja arvutamisel lähtuda just sellest kuupäevast.
- 34 Parlament väidab aga siiski, et hagi esitamise tähtaeg hakkas kulgema varasemal kuupäeval. Ta leiab, et arvesse ei tule võtta mitte kuupäeva, mil hageja 23. juuli 2018. aasta otsuse sisuga tegelikult tutvus, vaid kuupäeva, mil hagejal tekkis võimalus sellega tutvuda. Ta selgitab, et kui otsusest teatatakse väljastusteatega tähtkirjaga, siis võib eeldada, et adressaadile on antud võimalus selle sisuga tutvuda, kui tähtaeg, mille jooksul postiteenuse osutaja pidi tähtkirja säilitama, on möödunud. Selle väite kinnitamiseks viitab parlament kahele Avaliku Teenistuse Kohtu lahendile, nimelt 16. detsembri 2010. aasta kohtumäärusele *AG vs. parlament* (F-25/10, EU:F:2010:171) ja 30. jaanuari 2013. aasta kohtuotsusele *Wahlström vs. Frontex* (F-87/11, EU:F:2013:10).
- 35 Nende Avaliku Teenistuse Kohtu lahendite põhjendustest ilmneb, et kui otsus on edastatud tähtkirjaga, loetakse see teatavaks tehtuks siis, kui adressaat on andnud allkirja väljastusteatele. Võib aga juhtuda, et adressaat ei saa väljastusteadet allkirjastada, sest ta ei ole oma elukohas ajal, mil postitootaja tuleb kirja üle andma, või kui adressaat ei tee ise katseid kirja kätte saada ja eelkõige ei tule kirjale järele tähtaja jooksul, mil kirja postiasutuses säilitatakse. Sellisel juhul tuleb asuda seisukohale, et otsus tehti adressaadile nõuetekohaselt teatavaks sellise tähtaja möödumise kuupäeval, mille jooksul kirja postiasutuses säilitatakse. Täpsemalt, kui saaks pidada lubatavaks, et adressaat saab takistada otsuse tähtkirja teel nõuetekohaselt teatavaks tegemist, hoidudes tegutsemast ja eelkõige jättes tähtkirjale nimetatud tähtaja jooksul järele minemata, siis jääks adressaadile hagi esitamise tähtaja alguskuupäeva määramisel teatav otsustusruum, kuigi pooled ei saa sellist tähtaega muuta ning see peab vastama õiguskindluse ja hea õigusemõistmise nõuetele (16. detsembri 2010. aasta kohtumäärus *AG vs. parlament*, F-25/10, EU:F:2010:171, punktid 41–43, ja 30. jaanuari 2013. aasta kohtuotsus *Wahlström vs. Frontex*, F-87/11, EU:F:2013:10, punktid 38 ja 39).
- 36 Avaliku Teenistuse Kohtu praktikast ilmneb veel, et eeldus, et adressaat sai otsusest teada tähitud kirja postiasutuses säilitamise tavalise tähtaja möödumisel, ei ole absoluutne. Vastupidi, see eeldus on ümberlükatav ja sõltub teatavaks tegemise nõuetekohasusest. Avaliku Teenistuse Kohus on nimelt leidnud, et see eeldus nõuab, et administratsioon tõendaks, et teatavakstegemine tähitud kirjaga on toimunud nõuetekohaselt, ja täpsemalt, et adressaadi viimasele aadressile jäeti teade kirja saabumise kohta. Adressaat võib selle eelduse ümber lükata, kui ta tõendab, et tal esinenud takistuse, näiteks haiguse või tema tahtest sõltumatu vääramatu jõu tõttu ei olnud tal võimalik kirja saabumise teatest tegelikult teada saada (16. detsembri 2010. aasta kohtumäärus *AG vs. parlament*, F-25/10, EU:F:2010:171, punkt 44).
- 37 Lahendades apellatsioonkaebust esimeses kohtuastmes ELTL artikli 263 alusel esitatud hagi kohta tehtud lahendi peale, tühistas Euroopa Kohus 21. veebruari 2018. aasta kohtuotsusega *LL vs. parlament* (C-326/16 P, EU:C:2018:83) 19. aprilli 2016. aasta kohtumääruse *LL vs. parlament* (T-615/15, ei avaldata, EU:T:2016:432), milles Üldkohus oli jätnud hagi ilmselge vastuvõetamatus tõttu läbi vaatamata, sest see oli esitatud hilinenult, võttes arvesse, et see oli esitatud rohkem kui 17 kuud pärast vaidlustatud aktist teatamist, ilma et hageja oleks väitnud, et esinesid ettenägematud asjaolud või vääramatu jõud. Täpsemalt lükkas Euroopa Kohus tagasi argumendid, mille kohaselt hakkas hagi esitamise tähtaeg pärast edutut tähtkirjaga teatavaks tegemist tolles kohtuasjas kulgema alates Belgia postiasutuse rakendatava säilitustähtaja möödumist.

- 38 Euroopa Kohus täpsustas, et otsus loetakse nõuetekohaselt teatavaks tehtuks ELTL artikli 263 kuuenda lõigu ja artikli 297 lõike 2 kolmanda lõigu tähenduses, kui see on adressaadile edastatud ja viimane on saanud sellega tutvuda. Ta märkis, et ELTL artikli 297 lõike 2 kolmas lõik kinnitab õiguskindluse põhimõtet, mille kohaselt ei saa halduse üksikaktist tulenevatele õigustele ja kohustustele akti adressaadi vastu tugineda, kui akti ei ole talle nõuetekohaselt teatavaks tehtud. Sellest põhimõttest lähtudes tõdes Euroopa Kohus pärast seda, kui oli tuvastanud, et nimetatud kiri, mille kohta oli jätetud teade, saadeti saatjale tagasi, sest sellele ei olnud järele tulnud, et adressaadini jõudis see kiri parlamendi saadetud e-kirja manusega. Euroopa Kohus märkis, et sellistel asjaoludel ei toimunud teatavastegemine ainult tähtkirja teel. Euroopa Kohus leidis, et kuna kahe kuu ja kümne päeva pikkune tähtaeg sai adressaadi jaoks kulgema hakata alles alates päevast, mis ta sellest otsusest täielikult teada sai, on Üldkohtule esitatud hagi vastuvõetav (21. veebruari 2018. aasta kohtuotsus LL vs. parlament, C-326/16 P, EU:C:2018:83, punktid 46–56).
- 39 Seega tuleb 21. veebruari 2018. aasta kohtuotsust LL vs. parlament (C-326/16 P, EU:C:2018:83) arvestades analüüsida, kas käesolevas kohtuasjas on kohaldatav teatavaks tegemise eeldus, millele parlament tugineb. Selleks palus Üldkohus pooltel võtta kirjalikult seisukoht küsimuses selle kohta, millised järeldused tuleks teha sellest kohtuotsusest ja kohtujuristi ettepanekust. Pooled jäid kirjalikult ja kohtuistungil eri seisukohtadele.
- 40 Hageja leiab sisuliselt, et nimetatud kohtuotsus lükkab teatavaks tegemise eelduse ümber. Ta jagab seisukohta, mida kohtujurist Szpunar väljendas kohtuasjas LL vs. parlament (C-326/16 P, EU:C:2017:605) tehtud ettepaneku punktides 59 ja 62, nimelt, et see eeldus on vastuolus õiguskindluse, hea halduse põhimõtte ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikliga 47 tagatud õigusega tõhusale kohtulikule õiguskaitsevahendile.
- 41 Parlament väidab vastupidi, et teatavaks tegemise eeldus on endiselt õigustatud, sest käesoleva kohtuasja ja kohtuasja, milles tehti 21. veebruari 2018. aasta kohtuotsus LL vs. parlament (C-326/16 P, EU:C:2018:83), õigusliku ja faktilise konteksti vahel on olulised erinevused. Too kohtuasi toimus ELTL artikli 263 alusel, mistõttu selle ulatus ei kattu käesoleva haviga, mis rajaneb ELTL artiklil 270, ega personalieeskirjadega. Parlament selgitab nimelt, et avaliku teenistuse õiguslikku autonoomiat silmas pidades tuleb nendel kahte liiki vaidlusalusel vahet teha. Tasakaalu tõttu, mille personalieeskirjad on loonud ametisse nimetava asutuse ja tema avalike teenistujate vahelistes suhetes poolte vastastikuste õiguste ja kohustuste vahel, on teatavaks tegemise eeldus selles konkreetses kontekstis põhjendatud ja sobiv. Konkreetsemalt rõhutab parlament sellega seoses personalieeskirjade artiklis 20 sätestatud mehhanismi, mis võimaldab administratsioonil vältida posti teel teatamise mittenõuetekohasust, sest parlamendile on teada teenistuses olevate ametnike aadressid, kuna nad peavad teatama oma aadressi ja viivitamatult teavitama aadressi muutmise kohta. Parlament rõhutab, et kohtuasja LL vs. parlament (C-326/16 P, EU:C:2018:83) aluseks olnud asjaolusid ei reguleerinud personalieeskirjad ja nende puhul ei kehtinud seega võrdväärset tagatist. Parlament ei nõustu seisukohaga, et teatavaks tegemise eeldus võtab ametnikelt õiguse pöörduda kohtusse, ja ta leiab, et see eeldus on neile soodne, sest see lükkab tähtaja alguse edasi.
- 42 Selleks et kindlaks teha, kas parlament tugineb käesoleval juhul põhjendatult teatavaks tegemise eeldusele, mis on välja kujundatud eespool viidatud Avaliku Teenistuse Kohtu lahendites, tuleb kõigepealt märkida, et personalieeskirjade artikli 91 lõige 3 näeb kõigest ette, et kolmekuuline tähtaeg hakkab kulgema kaebust käsitleva otsuse teatamise kuupäevast. Peale selle on selge, et üheski personalieeskirjade või Euroopa Liidu muu normatiivakti sättes ei ole kirjas, et tähtkirjast edutu teadaandmise korral ei lükku hagi esitamise tähtaja arvutamise algus hetk edasi mitte selle kirja sisust tegelikult teada saamise kuupäevani, vaid kuni selle kirja postiasutuse poolt säilitamise tähtaja möödumiseni.
- 43 Kuna puudub sellist õigusnormi sisaldavat sätet, siis tuleb vaidlusaluse teatavaks tegemise eelduse seaduslikkuse kontrollimisel lähtuda õiguskindluse põhimõttest ja hartast ehk eelkõige õigusest tõhusale õiguskaitsevahendile ja õigusest pöörduda erapooletusse kohtusse.

- 44 Selles osas näeb harta artikli 47 esimene lõik ette, et igapähele, kelle liidu õigusega tagatud õigusi või vabadusi rikutakse, on selles artiklis kehtestatud tingimuste kohaselt õigus tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus. Selle artikli teise lõigu kohaselt on igapähele õigus õiglasele ja avalikule asja arutamisele mõistliku aja jooksul sõltumatus ja erapooletus seaduse alusel moodustatud kohtus.
- 45 Nimetatud artikli kohta koostatud selgituste kohaselt, mida vastavalt ELL artikli 6 lõike 1 kolmandale lõigule ja harta artikli 52 lõikele 7 tuleb harta tõlgendamisel arvesse võtta, vastab harta artikli 47 teine lõik Roomas 4. novembril 1950 alla kirjutatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (edaspidi „EIÕK“) artikli 6 lõikele 1.
- 46 EIÕK artikli 6 lõike 1 tõlgendamist käsitleva Euroopa Inimõiguste Kohtu praktikast, mida vastavalt harta artikli 52 lõikele 3 tuleb arvesse võtta, ilmneb, et õigus kohtulikule arutamisele ei ole absoluutne. Selle õiguse kasutamine on seotud piirangutega, mis puudutavad eelkõige hagi vastuvõetavuse tingimusi. Hagi esitamise tähtaegu reguleerivate õigusnormide eesmärk on tagada hea õigusemõistmine ja eelkõige õiguskindluse põhimõtte järgimine. Kuigi huvitatud isikud peavad nende piirangute kohaldamisega arvestama, ei tohi nende kohaldamine takistada õigussubjektidel olemasolevaid õiguskaitsevahendeid kasutada (vt selle kohta 28. veebruari 2013. aasta kohtuotsus (uuesti läbivaatamine) Arango Jaramillo jt vs. EIP, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, punkt 43, ning EIK 13. märtsi 2018. aasta otsus Kuznetsov jt vs. Venemaa (CE:ECHR:2018:0313JUD005635409, punkt 40).
- 47 Ühtlasi ei ole Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt harta artikli 47 eesmärk muuta aluslepingutes ette nähtud kohtuliku kontrolli süsteemi, sealhulgas liidu õigusnormidega kehtestatud sätteid menetlustähtaegade kohta (vt 5. juuli 2018. aasta kohtumäärus Müller jt vs. QH, C-187/18 P(I), ei avaldata, EU:C:2018:543, punkt 24 ja seal viidatud kohtupraktika). Harta artikliga 47 tagatud õigusi ei kahjusta sugugi menetlustähtaegu käsitlevate liidu õigusnormide range kohaldamine (vt selle kohta 11. juuni 2020. aasta kohtumäärus GMPO vs. komisjon, C-575/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:448, punkt 40 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 48 Käesoleval juhul ei põhine teatavaks tegemise eeldus, millele parlament tugineb, ühelgi menetlustähtaegu reguleerival liidu õiguse sättel. Samas avaldab see eeldus akti, millest teatati, adressaadile õiguslikku mõju, sest see määrab kindlaks hagi esitamise tähtaja kulgemise algushetke ja seega ka hagi vastuvõetavuse. Kuna aga hagi esitamise tähtaegu reguleerivate normide eesmärk on tagada hea õigusemõistmine, sest need väldivad diskrimineerimist ja meelevaldset kohtlemist, ning samuti õiguskindluse põhimõtte järgimine, peab selline teatavaks tegemise eeldus huvitatud isikutele enne rakendamist teada olema, et nad saaksid selle korra üksikasjadega tutvuda ja piisava täpsusega mõistlikult ette näha, millised tagajärjed on väljastusteatega tähtkirja välja võtmata jätmisel hagi esitamise tähtaja arvutamisele.
- 49 Sellest järeldub, et kui puuduvad sätted, mis täpselt ja ettenähtavalt reguleerivad personalieeskirjade kohaldamisalasse kuuluvate vaidluste puhul hagi esitamise tähtaja kulgema hakkamise hetke arvutamist juhul, kui väljastusteatega tähtkirja ei ole välja võetud, ei tarvitse institutsiooni poolt personalieeskirjade artikli 26 kohaldamisest selles kontekstis piisata selleks, et tõendada, et huvitatud isikule anti võimalus kõnealuse üksikotsusega tutvuda.
- 50 Tuleb nimelt rõhutada, et kuigi tähtkirja teel edastamine on personalieeskirjade artiklis 26 muutumatus sõnastuses ette nähtud alates selle sätte vastuvõtmisest 1962. aastal, põhineb teatavaks tegemise eeldus, millele parlament tugineb, liikmesriigi õigusnormidel, mis reguleerivad välja võtmata jäetud tähtkirjade säilitamist postiasutuse poolt. Olgu lisatud, et personalieeskirjade artikli 26 vastuvõtmisest on möödunud ligi 60 aastat. Liidu institutsioonid kasutavad samuti nagu liikmesriikide asutusedki isikutega suhtlemisel üha sagedamini elektroonilisi sidevahendeid.

- 51 Arvestades kehtivates õigusaktides sellekohaste sätete puudumist ja eriti pärast kohtuasjas LL vs. parlament (C-326/16 P, EU:C:2018:83) 21. veebruaril 2018 kuulutatud kohtuotsust, oleks õiguskindluse põhimõttega ja vajadusega vältida hea õigusemõistmise käigus diskrimineerimist ja meelevaldset kohtlemist vastuolus see, kui käesoleval juhul kohaldataks teatavaks tegemise eeldust, millele parlament tugineb.
- 52 Parlament ei saa seega väita, et 23. juuli 2018. aasta otsusest teatamise saab lugeda toimunuks hageja elukoha aadressile saadetud tähtkirja säilitamise tähtaja möödumisel.
- 53 Parlament edastas selle otsuse ka 28. augusti 2018. aasta e-kirjaga, mille kättesaamisest hageja viivitamatult teatas. Seega väidab parlament ebaõigesti, et hagi esitamise tähtaja arvutamisel tuleb arvesse võtta ainult tähitud kirja teel teatavaks tegemist, olgugi et nimetatud kirjale ei tulnud Belgia postiasutuse määratud tähtaja jooksul järele. Vaidlust ei ole selles, et tegelikult sai hageja 23. juuli 2018. aasta otsusest teada 28. augustil 2018. Seega hakkas hagi esitamise tähtaeg kulgema alates 28. augustist 2018. Järelikult ei esitatud käesolevat, 7. detsembril 2018 saabunud hagi hilinenult (vt analoogia alusel 21. veebruari 2018. aasta kohtuotsus LL vs. parlament, C-326/16 P, EU:C:2018:83, punktid 53–56). Seega tuleb parlamendi väide, et hagi on hilinenult esitamise tõttu vastuvõetamatu, tagasi lükata.

Hagiavalduse kooskõla puudumine kodukorra artikli 76 punktiga d

- 54 Parlament väidab, et nõue, millega hageja palub Üldkohtul tunnistada personalieeskirjade artikkel 90 kehtetuks ja käesolevas asjas kohaldamatuks, on vastuvõetamatu. Olgugi et seda nõuet saaks käsitada õigusvastasuse väitena, rõhutab parlament, et hagiavalduses seda rohkem edasi ei arendata. Seetõttu leiab parlament, et see õigusvastasuse väide tuleb kodukorra artikli 76 punkti d alusel vastuvõetamatuks tunnistada. Samuti väidab parlament, et vastuvõetamatu on ka hageja esitatud neljas väide, mille kohaselt on rikutud liidu keeltekasutuse korda.
- 55 Tuleb meeles pidada, et vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 21 esimesele lõigule, mida sama põhikirja artikli 53 esimese lõigu ja kodukorra artikli 76 punkti d kohaselt kohaldatakse Üldkohtu menetluse suhtes, tuleb hagiavalduses märkida hagi ese, esitatud väited ja argumendid ning lühiülevaade nendest väidetest. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peab selleks, et tagada õiguskindlus ja hea õigusemõistmine, lühiülevaade hageja väidetest olema piisavalt selge ja täpne, et kostja saaks ette valmistada oma kaitse ja pädev kohus teha hagi osas otsuse (vt 25. septembri 2019. aasta kohtumäärus EM Research Organization vs. EUIPO, C-728/18 P, ei avaldata, EU:C:2019:781, punkt 8 ja seal viidatud kohtupraktika). Üksnes väidete üldsõnalisest mainimisest hagiavalduses nende nõuete täitmiseks ei piisa.
- 56 Käesoleval juhul tuleb tõdeda, et hagiavalduse punktides 61–67 on esitatud hageja neljandat väidet põhjendavad õiguslikud argumendid, millega hageja väidab, et konkursiteade oli õigusvastane, sest selles rikuti liidu keeltekasutuse korda, mis on ette nähtud nõukogu 15. aprilli 1958. aasta määruses nr 1, millega määratakse kindlaks Euroopa Majandusühenduses kasutatavad keeled (EÜT 1958, 17, lk 385; ELT eriväljaanne 01/01, lk 3) (muudetud nõukogu 13. mai 2013. aasta määrusega (EL) nr 517/2013, millega kohandatakse teatavaid määruseid ja otsuseid kaupade vaba liikumise, isikute vaba liikumise, äriühinguõiguse, konkurentsipoliitika, põllumajanduse, toiduohutuse, veterinaar- ja fütosanitaaripoliitika, transpordipoliitika, energeetika, maksustamise, statistika, üleeuroopaliste võrkude, kohtusüsteemi ja põhiõiguste, vabaduse, turvalisuse ja õiguse, keskkonna, tolliliidu, välissuhete, välis-, julgeoleku- ja kaitsepoliitika ning institutsioonide valdkonnas seoses Horvaatia Vabariigi ühinemisega (ELT 2013, L 158, lk 1) (edaspidi „määrus nr 1“), ja võrdse kohtlemise põhimõtet. See lühiülevaade on piisavalt selge ja täpne, et parlament saaks oma kaitse ette valmistada ja Üldkohus oma kontrolli teostada. Neljas väide tuleb seega tunnistada vastuvõetavaks.

- 57 Personalieeskirjade artikli 90 õigusvastasuse väite kohta tuleb tõdeda, et hagi ese on määratletud hagiavalduse sissejuhatavas osas, kus on lause, mis loetleb aktid, mille tühistamist taotletakse, st 7. detsembri 2017. aasta akt ja 21. detsembri 2017. aasta akt, 1. märtsi 2018. aasta kiri ja 22. märtsi 2018. aasta kiri, 23. juuli 2018. aasta otsus ning konkursiteade.
- 58 Selle loetelu järel on hagiavalduses järgmine lause: „enne, ja kui see on asjakohane, tunnistada Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 277 alusel personalieeskirjade artikkel 90 kehtetuks ja käesolevas asjas mittekohaldatavaks“.
- 59 Seda nõuet ei ole ülejäänud hagiavalduses põhjendatud ühegi õigusliku ega faktilise argumendiga. Hagiavalduses ei ole seega antud ülevaadet olulistest faktilistest ja õiguslikest asjaoludest, millel põhineb nõue tunnistada personalieeskirjade artikkel 90 käesoleva kohtuasja raames õigusvastaseks.
- 60 Selleks et lükata ümber parlamendi argumendid kodukorra artikli 76 punkti d rikkumise kohta, esitab hageja oma repliigi punktides 19–23 mitu argumenti, mille eesmärk on näidata, et personalieeskirjade artikkel 90 on õigusvastane.
- 61 Samas ei nimeta hageja ühtegi õigustavat asjaolu, mis selgitaks, miks ta need argumendid nii hilja esitas.
- 62 Neil asjaoludel tuleb tõdeda, et kuna hagiavalduses ei ole esitatud ühtegi argumenti personalieeskirjade artiklil 90 õigusvastasuse väite põhjendamiseks, siis ei vasta see väide kodukorra artikli 76 punktis d sätestatud tingimustele. Neil asjaoludel on nõue tunnistada personalieeskirjade artikkel 90 õigusvastaseks vastuvõetamatu.

Sisulised küsimused

- 63 Hagi põhjendamiseks esitab hageja neli väidet, millest esimese kohaselt on rikutud põhjendamiskohustust, teise kohaselt on rikutud proportsionaalsuse ja hea halduse põhimõtteid ning kaitseõigusi, õigust olla ära kuulatud ja harta artiklit 41, kolmanda kohaselt on rikutud õigust heale haldusele ning neljanda kohaselt on rikutud määrust nr 1 ning võrdse kohtlemise ja diskrimineerimiskeelu põhimõtteid. Üldkohus peab vajalikuks need väited ümber rühmitada, et analüüsida järjestikku esiteks põhjendamiskohustuse rikkumist, teiseks õiguse olla ära kuulatud, kaitseõiguste ja harta artikli 41 rikkumist, kolmandaks hea halduse ja proportsionaalsuse põhimõtete rikkumist ning neljandaks liidu keeltekasutuse korra ning võrdse kohtlemise ja diskrimineerimiskeelu põhimõtete rikkumist.

Põhjendamiskohustuse rikkumine

- 64 Hageja väidab, et 23. juuli 2018. aasta otsus ning sellele eelnenud otsused on ilmselgelt ebapiisavalt põhjendatud. Parlament jättis selgitamata, miks ta ei öelnud hagejale, et tema kandideerimisavaldusest puudub lisade loetelu, olgugi et avalduste esitamise tähtpäev ei olnud veel saabunud. Kui parlamendi talitustel oli võimalus tutvuda hageja hindamistabeliga, palub hageja Üldkohut kohustada parlamenti need dokumendid esitama.
- 65 Parlament vaidleb neile väidetele vastu.
- 66 Üldkohus tuletab meelde, et muu hulgas personalieeskirjade artiklis 25 ette nähtud kohustuse põhjendada huve kahjustavat akti eesmärk on ühest küljest anda huvitatud isikule küllaldast teavet selle kohta, kas akt on põhjendatud või kas aktis on tehtud viga, mis võimaldab selle kehtivuse vaidlustada,

ja teisest küljest võimaldada liidu kohtul teostada oma kontrolli (26. novembri 1981. aasta kohtuotsus Michel vs. parlament, 195/80, EU:C:1981:284, punkt 22, ja 28. veebruari 2008. aasta kohtuotsus Neirinck vs. komisjon, C-17/07 P, EU:C:2008:134, punkt 50).

- 67 Akt on piisavalt põhjendatud juhul, kui see on tehtud ametnikule teadaolevas kontekstis, mis võimaldab tal mõista selle ulatust (1. juuni 1983. aasta kohtuotsus Seton vs. komisjon, 36/81, 37/81 ja 218/81, EU:C:1983:152, punkt 48; 12. novembri 1996. aasta kohtuotsus Ojha vs. komisjon, C-294/95 P, EU:C:1996:434, punkt 18, ning 14. detsembri 2006. aasta kohtumäärus Meister vs. Siseturu Ühtlustamise Amet, C-12/05 P, EU:C:2006:779, punkt 89).
- 68 Pealegi kujutab otsuse põhjendamise kohustus endast olulist vorminõuet, mida tuleb eristada põhjenduste paikapidavusest, mis on vaidlusaluse akti sisulise õiguspärasuse küsimus. Otsuse põhjendamine tähendab nimelt nende põhjuste formaalset väljendamist, millele otsus tugineb. Kui põhjendustes on tehtud viga, siis mõjutab see asjaomase akti sisulist õiguspärasust, mitte aga selle põhjustatust, mis võib olla piisav ka juhul, kui esitatud põhjendused on väärad (vt 17. detsembri 2015. aasta kohtuotsus Itaalia vs. komisjon, T-295/13, ei avaldata, EU:T:2015:997, punkt 122 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 69 Käesoleval juhul edastati hageja kandideerimisavalduse tagasilükkamise põhjendused talle 7. detsembri 2017. aasta aktiga ja kaebuse tagasilükkamise põhjendused 23. juuli 2018. aasta otsusega. Selles otsuses on sõnaselgelt märgitud, et tagasilükkamise põhjus on puuduvad lisad, mille esitamine on nõutav. Nimetatud otsus viitab seejuures konkursiteate punktile 5.3 ja hageja allkirjastatud avalduse teisele osale, millega hageja kinnitas, et on teadlik asjaolust, et kandideerimisavaldusele peab olema lisatud nimetatud lisade loetelu, vastasel juhul lükatakse avaldus tagasi. Need põhjendused on sõnastatud selgelt, täpselt ja üheselt mõistetavalt, mistõttu hagejal on võimalik mõista nende sisu, hinnata Üldkohtule hagi esitamise otstarbekust ja Üldkohtul teostada kontrolli selle otsuse seaduslikkuse üle. Seetõttu tuleb põhjendamatuset tõttu tagasi lükata hageja etteheide, et rikutud on põhjendamiskohustust, ning taotletud menetlustoiminguid ei ole vaja määrata.

Õiguse olla ära kuulatud rikkumine

- 70 Hageja väidab, et parlament rikkus kaitseõiguste austamise põhimõtet ja õigust olla ära kuulatud, mida kaitsevad liidu esmane õigus ja harta artikkel 41. Parlament oleks pidanud andma talle õiguse esitada oma seisukoht kirjalikult, enne kui tema kandideerimisavaldus vastuvõetamatuks tunnistati, ja võimaldama tal esitada kirjalikud märkused tema kaebuse tagasilükkamise põhjenduste kohta. Hageja oleks nii võinud üritada veenda parlamenti tema toimikut kontrollima, veendumaks, et selles on kõik vajalikud dokumendid, ja välja tuua kõik ebatäpsused seoses tema hindamisega.
- 71 Parlament nende argumentidega ei nõustu.
- 72 Mis puudutab võimalust esitada oma seisukoht kirjalikult enne, kui tehti 23. juuli 2018. aasta otsus, siis tuleb märkida, et harta artikli 41 lõikes 2 ette nähtud õigus olla mis tahes menetluses ära kuulatud on küll vähem ulatuslik kui kaitseõigused, kuid on nende õiguste lahutamatu osa, ning see tagab igale isikule võimaluse teha haldusmenetluses tulemuslikult ja tegelikult teatavaks oma seisukoht, enne kui langetatakse otsus, mis võib kahjustada tema huve (vt selle kohta 11. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, punktid 34 ja 36; 24. aprilli 2017. aasta kohtuotsus HF vs. parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, punktid 149 ja 150, ning 14. detsembri 2018. aasta kohtuotsus UC vs. parlament, T-572/17, ei avaldata, EU:T:2018:975, punkt 86).
- 73 Õiguse olla ära kuulatud rikkumise esinemist tuleb hinnata eelkõige asjaomast valdkonda reguleerivate õigusnormide põhjal (vt 9. veebruari 2017. aasta kohtuotsus M, C-560/14, EU:C:2017:101, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 24. aprilli 2017. aasta kohtuotsus HF vs. parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, punkt 154).

- 74 Isik, kes on esitanud personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 alusel kaebuse tema huve kahjustava akti peale, ei saa aga üldjuhul tulemuslikult väita, et teda ei ole kohtueelses menetluses ära kuulatud, sest kaebuse eesmärk ongi võimaldada huvitatud isikul esitada oma märkused (14. detsembri 2018. aasta kohtuotsus UC vs. parlament, T-572/17, ei avaldata, EU:T:2018:975, punkt 90; vt selle kohta 26. septembri 2019. aasta kohtumäärus Barata vs. parlament, C-71/19 P, ei avaldata, EU:C:2019:793, punkt 49, ja 2. aprilli 2020. aasta kohtuotsus Barata vs. parlament, T-81/18, ei avaldata, EU:T:2020:137, punkt 109).
- 75 Seega on õiguslikult põhjendamatult argument, millega hageja heidab parlamendile ette, et tal ei võimaldatud esitada kirjalikult oma seisukohta, enne kui tema kandideerimisavaldus vastuvõetamatuks tunnistati, ja esitada tal märkusi kaebuse tagasilükkamise põhjenduste kohta, enne kui tehti 23. juuli 2018. aasta otsus.
- 76 Lisaks ilmneb kohtumenetluse eel aset leidnud asjaoludest, mida on kirjeldatud eespool, et hageja palus oma kandideerimisavalduse uuesti läbi vaadata, esitas kaks kaebust ja kaebuse COPAC-le. Seega on hageja teostanud oma kaitseõigusi kõigis kohtueelse menetluse etappides, mis järgnesid 7. detsembri 2017. aasta aktile, millega tema kandideerimisavaldus vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükati. Neid asjaolusid arvestades ei saa hageja tulemuslikult väita, et tal ei olnud võimalust esitada kirjalikult oma seisukohta kandideerimisavalduse vastuvõetamatuks tunnistamise põhjenduste kohta, enne kui tema kandideerimisavaldus vastuvõetamatuks tunnistati ja enne, kui tehti 23. juuli 2018. aasta otsus.
- 77 Seega tuleb tagasi lükata hageja etteheide, et on rikutud õigust olla ära kuulatud.

Hea halduse ja proportsionaalsuse põhimõtete rikkumine

- 78 Hageja kritiseerib sisuliselt liigset formalismi, millega parlament tema kandideerimisavalduse üksnes lisade loetelu puudumise tõttu tagasi lükkas. Esiteks heidab hageja parlamendile ette hea halduse põhimõtte rikkumist, kuna ta ei hoiatanud hagejat ega andnud talle võimalust oma kandideerimisavaldust lisade loetelu lisamisega täiendada enne kandideerimisavalduste esitamise tähtpäeva saabumist, ning kuna ta ei andnud hagejale võimalust oma kandideerimisavaldust pärast seda tähtpäeva nõuetega kooskõlla viia. Teiseks heidab hageja parlamendile ette proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist ja õiguse kuritarvitamist, kuna ta tunnistab tema kandideerimisavalduse vastuvõetamatuks puhtalt formaalsel põhjusel. On absurdne leida, et kui tal oleks lubatud oma kandideerimisavaldus nõuetega kooskõlla viia, oleks seeläbi eksitud teiste kandidaatide võrdse kohtlemise vastu.
- 79 Parlament nende argumentidega ei nõustu.
- 80 Hoolitsemiskohustus ja hea halduse põhimõtte peegeldavad vastastikuste õiguste ja kohustuse tasakaalu, mille personalieeskirjad on loonud administratsiooni ja avalike teenistujate vahelistes suhetes, ning need tähendavad eelkõige seda, et kui ametiasutus teeb konkreetset ametnikku puudutava otsuse, siis peab ta otsuse tegemisel silmas kõiki otsust mõjutavaid asjaolusid, arvestades sealjuures nii teenistuse kui ka asjaomase ametniku huvidega (23. oktoobri 1986. aasta kohtuotsus Schwiering vs. kontrollikoda, 321/85, EU:C:1986:408, punkt 18).
- 81 Konkursimenetlustes peab kandidaat üldjuhul esitama konkursikomisjonile kogu teabe ja dokumendid, mida ta peab vajalikuks, et konkursikomisjonil oleks võimalik kontrollida, kas ta vastab konkursiteates esitatud tingimustele, ning seda veelgi enam siis, kui tal paluti sõnaselgelt ja ametlikult seda teha (12. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Colin vs. komisjon, T-614/16, ei avaldata, EU:T:2018:914, punkt 48; vt selle kohta 12. juuli 1989. aasta kohtuotsus Belardinelli jt vs. Euroopa Kohus, 225/87, EU:C:1989:309, punkt 24).

- 82 Administratsiooni ja kandidaadi vastastikuste õiguste ja kohustuste tasakaal nõuab esiteks, et kandidaat tutvuks tähelepanelikult ja põhjalikult konkursiteate nõuetega, mis peavad olema täiesti selged, täpsed ja tingimusteta (20. juuni 1990. aasta kohtuotsus *Burban vs. parlament*, T-133/89, EU:T:1990:36, punkt 33).
- 83 Administratsiooni kohta on väljakujunenud kohtupraktikas omakorda täpsustatud, et konkursikomisjon võib selle kontrollimisel, kas konkursile lubamise tingimused on täidetud, arvesse võtta ainult andmeid, mille kandidaadid on oma kandideerimisavalduses esitanud, ja tõendavaid dokumente, mille nad peavad esitama (23. jaanuari 2002. aasta kohtuotsus *Gonçalves vs. parlament*, T-386/00, EU:T:2002:12, punkt 74, ja 25. märtsi 2004. aasta kohtuotsus *Petrich vs. komisjon*, T-145/02, EU:T:2004:91, punkt 45). Konkursikomisjon ei pea seega korraldama uurimist, et välja selgitada, kas kandidaat vastab kõigile konkursiteates seatud nõuetele (21. novembri 2000. aasta kohtuotsus *Carrasco Benítez vs. komisjon*, T-214/99, EU:T:2000:272, punkt 77, ja 25. märtsi 2004. aasta kohtuotsus *Petrich vs. komisjon*, T-145/02, EU:T:2004:91, punkt 49). Kui dokumendid on mittetäielikud või mitmeti mõistetavad, siis ei ole konkursikomisjoni ülesanne huvitatud isikuga ühendust võtta, et puudus või ebaselgus kõrvaldada (21. mai 1992. aasta kohtuotsus *Almeida Antunes vs. parlament*, T-54/91, EU:T:1992:65, punkt 36, ja 6. novembri 1997. aasta kohtuotsus *Wolf vs. komisjon*, T-101/96, EU:T:1997:171, punkt 64).
- 84 Seega, kui konkursiteate selged nõuded näevad üheselt mõistetavalt ette kohustuse lisada kandideerimisavaldusele tõendavad dokumendid, ei saa selle kohustuse täitmata jätmine kandidaadi poolt anda konkursikomisjonile või ametisse nimetavale asutusele õigust ega ammuigi mitte panna kohustust tegutseda selle konkursiteatega vastuolus oleval viisil (31. märtsi 1992. aasta kohtuotsus *Burban vs. parlament*, C-255/90 P, EU:C:1992:153, punkt 12; 23. jaanuari 2002. aasta kohtuotsus *Gonçalves vs. parlament*, T-386/00, EU:T:2002:12, punkt 74, ja 25. märtsi 2004. aasta kohtuotsus *Petrich vs. komisjon*, T-145/02, EU:T:2004:91, punkt 49). Sellises olukorras on nõutavate dokumentide esitamata jätmise seega arvestatav põhjus kandidaati konkursile mitte lubada.
- 85 Seevastu juhul, kui konkursiteade on sõnastatud ebamääraselt või mitmeti mõistetavalt, on administratsioon kohustatud kandidaadi huve silmas pidades kasutama oma hindamisõigust vastavalt hoolitsemiskohustusele ja hea halduse põhimõttele. Nii on see näiteks juhul, kui konkursiteates ei ole täpsustatud vorminõudeid, millele vajalikud tõendavad dokumendid peavad vastama. Näiteks seoses konkursiteatega, milles ei ole ette nähtud mitte üksnes kohustus esitada koos kandideerimisavaldusega tõendavad dokumendid omandatud hariduse kohta, vaid on ka täpsustatud, et akadeemilistest diplomitest ja kutsevalifikatsiooni tunnistustest tuleb esitada tõestatud ära kirjad, on Euroopa Kohus otsustanud, et see täpsustus on üksnes „praktiline soovitus kandidaatidele, kelle edastatud dokumente ei tagastata“. Sellisel juhul on konkursikomisjoni ülesandeks hinnata, kas kandidaadi esitatud dokumendid on sellised tõendid, mis võimaldavad ta konkursile lubada (25. aprilli 1978. aasta kohtuotsus *Allgayer vs. parlament*, 74/77, EU:C:1978:89, punkt 4).
- 86 Euroopa Kohus on ka möönnud, et kui konkursiteates on ilma muude täpsustusteta viidatud „tõendavatele dokumentidele“, ei saa konkursikomisjon juhul, kui ta on seda mõistet tõlgendanud rangelt kui „originaal või tõestatud valguskoopia“, ilma eespool punktides 80 ja 85 mainitud põhimõtteid rikkumata jätta kandidaati kõrvale põhjusel, et viimane on esitanud lihtsalt valguskoopiad, andmata kandidaadile enne võimalust esitada täiendavad tõendavad dokumendid, et kandideerimisavaldus nõuetega kooskõlla viia (23. oktoobri 1986. aasta kohtuotsus *Schwiering vs. kontrollikoda*, 321/85, EU:C:1986:408, punkt 20). Sellises olukorras peaks konkursikomisjon lubama kandidaadil esitada tõestatud valguskoopiad varem esitatud lihtsate valguskoopiate asemel.
- 87 Üldkohus on sarnast mõttekäiku järgides otsustanud, et kui konkursiteates ei ole täpsustatud, et kandidaat peab esitama tõendid, mis kinnitavad liidu ametliku keele piisavat oskust, vastasel juhul teda konkursile ei lubata, ei tohi konkursikomisjon kandideerimisavaldust, millele on lisatud kandidaadi enda kirjalik kinnitus tema keeleoskuse taseme kohta, tagasi lükata põhjusel, et sellele kandideerimisavaldusele ei ole lisatud tõendavaid dokumente (19. juuli 1999. aasta kohtuotsus *Varas Carrión vs. nõukogu*, T-168/97, EU:T:1999:154, punktid 45–57). Üldkohus on ka otsustanud, et

diplomit tõendava dokumendi ebaselgus ei anna konkursikomisjonile iseenesest alust kandideerimisavaldus tagasi lükata, kui ta ei võta seejuures arvesse kandidaadi poolt kandideerimisavalduses kinnitatut ning diplomi väljaandmise koha liikmesriigi õiguse asjakohaseid sätteid (12. detsembri 2018. aasta kohtuotsus *Colin vs. komisjon*, T-614/16, ei avaldata, EU:T:2018:914, punktid 44–66).

88 Need kohtupraktikas kindlalt välja kujundatud põhimõtted on kohaldatavad sellisele kvalifitseerimismenetlusele, nagu on kõne all käesolevas kohtuasjas.

89 Käesoleval juhul nõudis konkursiteate punkt 5.3, et kandidaadid esitaksid „loetelu, milles iga kandideerimisavaldusele lisatud dokument on nummerdatud ja lühidalt kirjeldatud“, ning nägi sõnaselgelt ette, et selle nõude täitmata jätmisel lükatakse kandideerimisavaldus tagasi.

90 Seda nõuet korrati kandideerimisvormil, kus oli järgmine kinnitus:

„2. [o]len teadlik, et minu kandideerimisavaldus lükatakse tagasi, kui ma ei täida kandideerimisvormi kõiki lahtreid ega edasta seda ettenähtud tähtaja jooksul koos kõikide nõutud tõendavate dokumentidega, mille hulka kuulub loetelu, milles iga kandideerimisavaldusele lisatud dokument on nummerdatud ja lühidalt kirjeldatud (konkursiteate punkt 5)“.

91 See lause on kandideerimisvormi lõpus, vahetult kandidaadi allkirja jaoks mõeldud koha ees. See asub pealkirja „Kinnitus“ all, mis on trükitud poolpaksus kirjas suurtähtedega, mistõttu lugejal ei saa see märkamata jääda. Hageja on selle kinnituse allkirjastanud.

92 Kõigist neist asjaoludest ilmneb, et konkursiteade ja kandideerimisvorm olid sõnastatud selgelt, täpselt ja üheselt mõistetavalt. Kandideerimisvormi allkirjastades oli hagejal võimatu mitte teada saada, et tõendavate dokumentide loetelu puudumine toob kaasa tema kandideerimisavalduse tagasi lükkamise.

93 Neil asjaoludel ei tulenenud parlamendile vastavalt eespool punktis 84 viidatud kohtupraktikale hoolitsemiskohustusest või hea halduse põhimõttest kohustust hoiatada hagejat tema kandideerimisavalduses esinevast puudusest või teha talle ettepanek see puudus kõrvaldada. Hagejal oli enne kandideerimisavalduste esitamise tähtaja möödumist võimalik oma kandideerimisavaldus nõuetega kooskõlla viia, esitades algse avalduse asemel terviklik toimik koos nõutava lisade loeteluga. Kuna käesoleval juhul esitas hageja kandideerimisavalduse 27. septembril 2017, jäi tal selliseks kooskõlla viimiseks veel üheksa päeva. Pärast kandideerimisavalduste esitamise tähtaja lõppu 6. oktoobril 2017 ei võimaldanud konkursiteate nõuded ja võrdse kohtlemise põhimõte parlamendil aga enam teha kandidaadile ettepanekut viia ilma nõutavate lisadeta kandideerimisavaldus nõuetega kooskõlla.

94 Selleks et vastata argumentidele, millega hageja väidab, et selline kvalifitseerimismenetlust reguleerivate reeglite tõlgendus on ebaproportsionaalne, kui võrrelda kandideerimisavalduse tagasilükkamise tagajärgede raskust ja asjaolu, et puuduv lisade loetelu on puhtalt formaalne, siis tuleb märkida, et proportsionaalsuse põhimõte nõuab, et liidu institutsioonide aktid ei läheks kaugemale sellest, mis on asjaomaste õigusnormidega seatud legitiimsete eesmärkide saavutamiseks sobiv ja vajalik, ning juhul, kui on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb rakendada kõige vähem piiravat meetet, ja tekitatud ebamugavused peavad olema seatud eesmärkidega vastavuses (14. detsembri 2006. aasta kohtumäärus *Meister vs. Siseturu Ühtlustamise Amet*, C-12/05 P, EU:C:2006:779, punkt 68, ja 5. märtsi 2019. aasta kohtuotsus *Pethke vs. EUIPO*, T-169/17, ei avaldata, EU:T:2019:135, punkt 122).

95 Võttes arvesse esiteks laia kaalutusõigust, mille saab tuletada personalieeskirjade artiklist 45a, mis näeb ette kvalifitseerimismenetluse, ja teiseks laia kaalutusõigust, mis Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt on institutsioonidele antud oma talituste töö korraldamisel, eelkõige konkursside korra ja nõuete määramisel ning mis tahes valikumenetluses kandidaatide teenete hindamisel ja

võrdlemisel, peab Üldkohtu kontroll selles valdkonnas piirduma hindamisega, kas arvestades asjaolusid, millele administratsioon oma hinnangu andmisel tugines, jäi viimane mõistlikkuse piiridesse ega kasutanud oma pädevust ilmselt ebaõigesti või muul eesmärgil kui see, milleks see talle antud on (vt selle kohta 9. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus *Chetcuti vs. komisjon*, C-16/07 P, EU:C:2008:549, punkt 76 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 11. novembri 2003. aasta kohtuotsus *Faita vs. EMSK*, T-248/02, EU:T:2003:298, punkt 71 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 96 Üldkohtu ülesanne on seega hinnata, kas vaidlusaluse tagasilükkamise otsuse aluseks olev konkursiteate punktis 5.3 sõnastatud reegel, mille kohaselt tuleb koos kandideerimisavaldusega esitada lisade loetelu, vastasel juhul lükatakse avaldus tagasi, vastab ülalmainitud kriteeriumidele.
- 97 Tuleb analüüsida, kas selle reeglga taotletakse õiguspärast eesmärki. Parlament väitis oma kirjalikes seisukohtades ja kohtuistungil toimunud aruteludes sisuliselt, et selle reeglga taotletakse kahte eesmärki. Peamine eesmärk on hõlbustada administratsioonil kandideerimisavalduste menetlemist. Lisaeesmärk on kindlaks teha, kas kandidaadid on võimelised järgima selgeid ja üheselt mõistetavaid juhiseid.
- 98 Siinkohal tuleb rõhutada, et kõnealuse kvalifitseerimismenetluse eesmärk oli valida personalieeskirjade artiklis 45a ette nähtud menetluse kohaselt välja AST tegevusüksuse ametnikud, et võimaldada neil asuda tööle administraatori ametikohtadel. Asjaolu, et kvalifitseerimismenetluse ladusaks läbiviimiseks tuleb küllaltki piiratud aja jooksul täita suur hulk haldusülesandeid, võib endast kujutada legitiimset põhjendust sellele, et administratsioon nõuab niisuguse kokkuvõtliku loetelu esitamist, mis võimaldab kontrollida igas kandideerimisavalduses esitatud teavet ja sellele lisatud dokumente. Peale selle tuleb juba kvalifitseerimismenetluse olemust arvestades mõnda, et ei ole ebamõistlik oodata, et administraatori ülesandeid täitma asuda soovivad kandidaadid ilmutaks piisavat hoolikust ja tähelepanelikkust, et järgida selgelt, täpselt ja üheselt mõistetavalt sõnastatud konkursiteatest tulenevaid juhiseid.
- 99 Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et parlamendi mainitud eesmärgid ehk kandideerimisavalduste tõhus haldamine ja selle kontrollimine, kas kandidaadid on võimelised järgima selgelt, täpselt ja üheselt mõistetavalt sõnastatud juhiseid, on kvalifitseerimismenetlusega taotletavat tulemust arvestades legitiimsed.
- 100 Peale selle tuleb administratsioonil kvalifitseerimismenetluse korraldamisel olevat kaalutusõigust arvestades kindlaks teha, kas nende eesmärkide saavutamiseks kasutatud meetmed on sobivad ja vajalikud.
- 101 Selle kohta võib märkida, et tõendavate dokumentide kokkuvõtlik loetelu annab administratsioonile lühida ülevaate kõigist dokumentidest, mis kandideerimisavaldusele on lisatud. Parlament rõhutas sellega seoses õigesti, et need dokumendid võivad olla eripalgelised, eriti keelelisest seisukohast, sest kandidaadid pärinevad eri riikidest. Ühtlasi tuleb märkida, et seda liiki menetlus pakub huvi suurele arvule kandidaatidele. Kuna tegemist on sisekonkursiga, võib puudutatud kandidaatide arv näida suhteliselt tagasihoidlik võrreldes avalike konkurssidega, millest võtab vahel osa mitu tuhat kandidaati. Siiski ei ole ka sellises töölevõtmise menetluses oodatavate kandidaatide potentsiaalne arv kaugeltki mitte tühine. Tuleb ka rõhutada sellisele valikumenetlusele omaseid ajalisi piiranguid. Menetlus lõpetati nimelt väljavalitud kandidaatide nimekirja avaldamisega 190 päeva pärast kandideerimisavalduste esitamise tähtpäeva.
- 102 Arvestades toimikute mitmepalgelist sisu, kandidaatide arvu ja ajalisi piiranguid, tundub tõendavate dokumentide loetelu esitamise kohustus olevat meede, mis saab kaasa aidata kvalifitseerimismenetluse ladusale haldamisele. Seda ei saa lugeda nõudeks, mis paneb kandidaatidele liigse või ebamõistliku koormuse. Konkursiteates juhiti selges, täpses ja üheselt mõistetavas sõnastuses kandidaatide tähelepanu sellele, et nimetatud kohustuse järgimist peetakse oluliseks, mistõttu ei saa seda sõnastust pidada hoolitsemiskohustusega vastuolus olevaks.

- 103 Konkursiteate punktis 5.3 sõnastatud reegli – mis näeb ette selle loetelu esitamise kohustuse, vastasel juhul lükatakse kandideerimisavaldus tagasi – eesmärk on kutsuda kandidaate üles seda kohustust täitma. On tõsi, et kuna lisade loetelul on üksnes halduslik funktsioon, ei takista selle puudumine kandidaatide individuaalsete teenete võrdlemist, erinevalt olukorrast, kus puudu on näiteks kutsevalifikatsiooni või koolituse taset puudutav tõend. Samas oleksid kandidaadid sellise reegli puudumisel vähem motiveeritud hoolikalt kontrollima oma kandideerimistoimiku nõuetekohasust. Lisaks sellele, et niisuguse reegli puudumine võiks praktikas muuta administratsiooni ülesanded koormavamaks, muudaks see juriidiliselt ebaselgeks küsimuse, kas sellist puudust saab kõrvaldada.
- 104 Järelikult kasutas parlament hageja kandideerimisavalduse konkursiteate punkti 5.3 alusel tagasi lükkamise otsust vastu võttes oma kaalutusõigust mõistlikes piirides ega kasutanud oma õigust ilmselgelt väärtalt või muudel eesmärkidel kui see, milleks talle see õigus on antud.
- 105 Eeltoodust tuleneb, et hageja etteheide, mille kohaselt on rikutud hea halduse ja proportsionaalsuse põhimõtteid, ei ole põhjendatud ja tuleb seetõttu tagasi lükata.

Määrusega nr 1 kehtestatud keeltekasutuse korra rikkumine.

- 106 Hageja väidab, et kuna 23. juuli 2018. aasta otsuses ja 2017. aasta kvalifitseerimiskonkursi teates ei kasutatud portugali keelt, siis rikkus parlament määruse nr 1 sätteid. Ta väidab, et kuigi kohtupraktikas on lubatud mõne spetsiifilise keele kasutamine, juhul kui teenistuses on selleks konkreetne ja tõendatud vajadus, eeldab see institutsioonisisese töökorra vastuvõtmist vastavalt määruse nr 1 artiklile 6 (27. novembri 2012. aasta kohtuotsus Itaalia vs. komisjon, C-566/10 P, EU:C:2012:752, ning 24. septembri 2015. aasta kohtuotsus Itaalia ja Hispaania vs. komisjon, T-124/13 ja T-191/13, EU:T:2015:690). Sellise töökorra puudumisel ei ole keeltekasutuse korrast kõrvalekaldumine lubatud.
- 107 Hagejat seega diskrimineeritakse võrreldes tema inglise, saksa või prantsuse emakeelega kolleegidega. Hageja täpsustab, et käesolevat väidet tuleb mõista konkursiteate õigusvastasuse väitena, sest varasemas etapis ei saanud ta seda teadet otse vaidlustada, kuna see akt ei oleks teda otseselt ja isiklikult puudutanud.
- 108 Peale selle väidab hageja, et kuigi tema kaebus oli koostatud portugali keeles, vastas parlament sellele inglise keeles, lisamata vastusele tõlget.
- 109 Parlament nende argumentidega ei nõustu.
- 110 Ilma et oleks vaja lahendada küsimust, kas juhul, kui puuduvad ametnike ja teenistujate suhtes kohaldatavad erinormid, ja juhul, kui institutsioonide töökordades puuduvad sellekohased sätted, on institutsioonide ja ametnike vahelised suhted määruse nr 1 kohaldamisalast välja jäetud, tuleb meelde tuletada, et nimetatud määruse artikli 2 kohaselt, mis sisu poolest vastab ELTL artikli 24 neljandale lõigule ja harta artikli 41 lõikele 4, tuleb liikmesriigi jurisdiktsiooni alla kuuluva isiku poolt liidu institutsioonidele saadetavad dokumendid koostada saatja valikul ükskõik millises selle määruse artiklis 1 nimetatud ametlikus keeles, ja institutsiooni vastus tuleb anda samas keeles. Isikute õigus valida liidu ametlike keelte hulgast keel, mida kasutada institutsioonidega suhtlemisel, on põhjapaneva tähtsusega, sest see on oluline osa liidu keelelise mitmekesisuse austamisest, mille tähtsust on meelde tuletatud ELL artikli 3 lõike 3 neljandas lõigus ja harta artiklis 22 (26. märtsi 2019. aasta kohtuotsus Hispaania vs. parlament, C-377/16, EU:C:2019:249, punkt 36).
- 111 Euroopa Kohtu praktikast tuleneb siiski, et liidu kohustusest austada keelelist mitmekesisust ei saa tuletada, et on olemas üldine õiguspõhimõte, mille kohaselt on igale isikule tagatud õigus saada kõik dokumendid, mis tema huve võivad mõjutada, kõigis olukordades tema oma keeles, ning mille

- kohaselt peavad institutsioonid kasutama igas olukorras kõiki ametlikke keeli, ilma et sellest saaks teha ühtegi erandit (vt 26. märtsi 2019. aasta kohtuotsus Hispaania *vs.* parlament, C-377/16, EU:C:2019:249, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 112 Täpsemalt ei saa institutsioonidele panna liidu töötajate valikumenetlustes kohustusi, mis lähevad kaugemale personalieeskirjade artiklis 1d ette nähtud nõuetest (vt 26. märtsi 2019. aasta kohtuotsus Hispaania *vs.* parlament, C-377/16, EU:C:2019:249, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 113 Personalieeskirjade artikli 1d lõikest 1 ja lõike 6 esimesest lausest tuleneb, et kuigi ei ole välistatud, et teenistuse huvid võivad õigustada konkursi kandidaatide ja administratsiooni vahelise suhtlemise keelte valiku piiramist väikese arvu ametlike keeltega, mille oskus on liidus kõige ulatuslikum, peab selline piirang siiski tingimata põhinema nii konkursi kandidaatide kui ka liidu kohtute poolt objektiivselt kontrollitavatel asjaoludel (vt selle kohta 26. märtsi 2019. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Itaalia, C-621/16 P, EU:C:2019:251, punkt 124 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 114 Üksnes institutsiooni teenistuses olevatele ametnikele ja teenistujatele suunatud konkursiteate puhul võib teatavate keelte oskamise nõue olla põhjendatud asjaoluga, et tegemist on sisekonkursiga, mistõttu kandidaatide jaoks on katsete läbimiseks määratud keelte põhjendus mõistetav ning Üldkohtul on võimalik teostada kontrolli nende keelte valiku üle (vt selle kohta 27. novembri 2012. aasta kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, C-566/10 P, EU:C:2012:752, punkt 92, ning 5. aprilli 2005. aasta kohtuotsus Hendrickx *vs.* nõukogu, T-376/03, EU:T:2005:116, punktid 33 ja 34).
- 115 Need põhimõtted on kohaldatavad aktile, mis on suunatud kõigile kandidaatidele, kes soovivad osaleda sellises kvalifitseerimismenetluses nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mis on mõeldud ainult ametnikele, kellel on vähemalt kuus aastat teenistusstaazi (vt selle kohta 20. novembri 2008. aasta kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, T-185/05, EU:T:2008:519, punkt 132).
- 116 Tuleb nimelt märkida, et kvalifitseerimismenetlus on ette nähtud personalieeskirjade artiklis 45a, mille lõikes 1 on sätestatud, et tegevusüksuse AST ametniku võib alates palgaastmest 5 nimetada tegevusüksuse AD ametikohale.
- 117 Käesoleval juhul ilmneb konkursiteatest, et parlamendi juhatus 26. septembri 2005. aasta otsuse, mis käsitleb kvalifitseerimismenetluse üldisi rakendussätteid, artikli 4 kohaselt pidi kandidaatidel muu hulgas olema vähemalt kuus aastat teenistusstaazi AST tegevusüksuses. Sama otsuse artiklis 3 on märgitud, et selle sätte alusel koostatud kandideerimiskutsetes peab olema kirjas, et on tähtis, et kandidaadid valdaksid piisaval tasemel vähemalt ühte keeltest, milles korraldatakse selle otsuse artiklites 5 ja 6 mainitud koolitus ja testid.
- 118 Konkursiteates oli toonitatud seda tähtsust just sel alusel, ning rõhutatud, et koolitused ja testid toimuvad prantsuse ja inglise keeles. Konkursiteates oli ka märgitud, et COPAC kutsub vestlusele parima tulemuse saavutanud kandidaadid, et hinnata nende prantsuse või inglise keele oskust ehk nende keelte oskust, milles toimub personalieeskirjade artikli 45a lõikes 1 nimetatud koolitus.
- 119 Peale selle peab administratsioon hoolitsemiskohustuse tõttu koostama ametnikule või teenistujale suunatud üksikotsuse keeles, mida see isik valdab väga hästi, et ta saaks otsuse sisuga tegelikult ja hõlpsalt tutvuda (vt selle kohta 23. märtsi 2000. aasta kohtuotsus Rudolph *vs.* komisjon, T-197/98, EU:T:2000:86, punktid 44 ja 46, ning 5. oktoobri 2005. aasta kohtuotsus Rasmussen *vs.* komisjon, T-203/03, EU:T:2005:346, punktid 61 ja 64).
- 120 Asjaolu, et ametnikule administratsioonist saadetud dokumendid on koostatud muus kui selle ametniku emakeeles, ei riku seega kõnealuse ametniku õigusi, kui ta valdab administratsiooni kasutatavat keelt, mis võimaldab tal tegelikult ja hõlpsalt asjaomaste dokumentide sisuga tutvuda. Seega on kaebuse rahuldamata jätmise otsuse teatavaks tegemine keeles, mis ei ole ei ametniku emakeel ega keel, milles kaebus oli koostatud, nõuetekohane juhul, kui asjaomane isik on suuteline

seada tulemuslikult mõistma (vt selle kohta 23. märtsi 2000. aasta kohtuotsus Rudolph vs. komisjon, T-197/98, EU:T:2000:86, punktid 44 ja 45; 7. veebruari 2001. aasta kohtuotsus Bonaiti Brighina vs. komisjon, T-118/99, EU:T:2001:44, punkt 17, ning 7. veebruari 2019. aasta kohtuotsus Duym vs. komisjon, T-549/17, ei avaldata, EU:T:2019:72, punkt 110).

- 121 Üldkohtule esitatud dokumentidest ilmneb aga, et hageja märkis kandideerimisvormil, et valdab inglise keelt väga heal tasemel, st kandidaatidele pakutud kolmest valikust kõige kõrgemal tasemel. Peale selle allkirjastas ta kandideerimisvormi lõpus oleva kinnituse, mis on samuti inglise keeles (vt eespool punkt 90). Hageja koostas 2. veebruari 2018. aasta kaebuse inglise keeles; sellele vastati 23. juuli 2018. aasta otsusega, mis käsitleb ühtlasi ka 13. aprilli 2018. aasta kaebust. Peale selle koostas hageja selles keeles veel teisigi dokumente seoses kvalifitseerimismenetlusega, mida käesolev kohtuasi puudutab, sealhulgas oma 27. septembri 2017. aasta kandideerimisavalduse ja 8. märtsil 2018. aastal COPAC-le esitatud kaebuse. Toimikust ilmneb ka, et hageja kasutas administratsiooniga toimunud elektroonilises suhtluses inglise keelt, kui ta 13. detsembril 2017 taotles oma kandideerimistoimiku uuesti läbivaatamist ja edastas 13. aprilli 2018. aasta kaebuse. Sellega seoses tuleb rõhutada, et hageja teatas 13. detsembril 2017 ametisse nimetavale asutusele inglise keeles koostatud e-kirjas sõnaselgelt, et unustas eksituse tõttu edastada oma kandideerimisavalduse juurde kuuluva tõendavate dokumentide loetelu, ilma et ta oleks üritanud seda viga vabandada keeleliste raskustega, mis takistasid teda konkursiteates kirjutatud mõistmast.
- 122 Käesolevas asjas vaidluse all olev kvalifitseerimismenetlus ei olnud avalik konkurss, mis kohustuslikus korras avaldatakse *Euroopa Liidu Teatajas* kõigis ametlikes keeltes ja mis on avatud kõigile liidu kodanikele, vaid see on sisekonkurss, mis oli suunatud teatud ametnikele, kellel on rohkem kui kuus aastat teenistusstaazi. Seega võis parlament jätta konkursiteate portugali keeles avaldamata, ilma et ta oleks seejuures rikkunud liidu keeltekasutuse korra põhimõtteid, mida on käsitletud eespool. Samuti ei rikkunud parlament neid põhimõtteid sellega, et ta nõudis selles teates, et hageja suhtleks temaga muus kui portugali keeles ja valdaks piisaval tasemel inglise või prantsuse keelt. Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et määruse nr 1 õigusvastasuse väide tuleb tagasi lükata.
- 123 Argumendid, millega hageja kritiseerib seda, et 23. juuli 2018. aasta otsus on koostatud inglise keeles, ja seda, et puudub tõlge portugali keelde, ei ole seega põhjendatud ja tuleb järelikult tagasi lükata.
- 124 Võttes arvesse, et kõik väited, mis on suunatud hageja kandideerimisavalduse tagasilükkamise otsuse vastu, on teisi otsuseid ja kirju (mille tühistamist käesolevas asjas samuti taotletakse) arvestades sisulistel põhjustel tagasi lükatud, tuleb hagi tervikuna rahuldamata jätta, ilma et oleks vaja teha otsust nende teiste otsuste ja kirjade vastu suunatud tühistamisväidete vastuvõetavuse kohta.

Kohtukulud

- 125 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.
- 126 Kuna parlament on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (seitsmes koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja João Miguel Baratalt.

da Silva Passos
Truchot

Valančius

Reine
Sampol Pucurull

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 3. märtsil 2021 Luxembourgis.

Allkirjad